

AUGUSTIN BUZURA –

arta de a birui

Luna aceasta s-au împlinit 7 ani de când școala noastră poartă numele marelui academician „s-a întors acolo de unde nu a plecat niciodată, deși viața l-a dus prin toată lumea” (Anamaria Maior-Buzura).

Născut la Berința,
Copalnic-Mănăștur, în 22

septembrie 1938 – Augustin Buzura a trăit la Cluj și la București și s-a stins din viață în 10 iulie 2017, la București. A fost membru al Academiei Române, un important romancier și eseist român contemporan, autor al unor romane de succes, al unor eseuri și scenarii cinematografice. AUGUSTIN BUZURA a fost o conștiință a vremii traversate și reflectate în opera sa, cu avatarurile ei, cu erorile, abisurile și piscurile ei. Din 1992 a fost membru titular al Academiei Române.

Întreagă opera lui Augustin Buzura, indiferent de gen, reflectă realist, necruțător și cu elemente de umor negru, realitatea pe care a traversat-o prozatorul - realitatea românească a anilor 50 până în 2017 la stingerea sa. Citeam cu aviditate și satisfacție proza sa analitică, încifrată, critică și presărată de elementele de umor întunecat, ce ne ajutau să traversăm mai ușor realitatea gri pe care prozatorul o privea analitic, chirurgical, fără concesii. Citindu-l pe Buzura ne verificăm noi înșine percepția asupra realului. Privirea lui Augustin Buzura în realitatea nudă a mijlocului de secol XX, cu tipologiile umane care o declanșau și o predominau, abordarea epică a obsedantelor decenii din perspectivă subiectiv-analitică rămân reper în proza contemporană românească prin îndrăzneala de-a evoca veridic aspecte tabuizate ale vremii, țesătura socială a anilor 1950-2000, colectivizarea, rezistența din pădurile zonei Chioar-Codru, arestările nocturne, industrializarea, proletarizarea socială, activiștii și politrucii vremii, drama intelectualului, minerii și muncitorii, activiștii, țăranii etc.

Romanele lui Augustin Buzura rămân un reper pentru realitatea social-istorică a anilor 1950-2000, care i-a inspirat problematica socială, tipurile umane specifice unei vremi conflictuale, pline de încrâncenări și suferințe mai mult sau mai puțin tănuite, camuflate în demagogia epocii. Dificultatea de-a spune adevărul despre procesele și fenomenele tipice obsedantelor decenii comuniste pretindea formule epice tot pe atât de încifrate, pe cât erau de dramatice temele abordate și destinele personajelor ostracizate sau ale celor intangibile incluse de realitatea socială și, ca urmare, și de romanele lui Buzura. De aici așa-zisa dificultate a prozei sale. Dar cât adevăr conținea o știam noi cei din vecinătatea realității care a inspirat unele romane, ca de pildă, „Fețele tăcerii”. Cred că niciun prozator al epocii - excepție Marin Preda în „Cel mai iubit dintre pământeni” - nu a reușit să fie atât de critic, atât de intransigent și de ironic - ironie amară - cu realitatea obsedantelor decenii 1950-1989.

Opera literară:

- ✓ „Absenții”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1970
- ✓ „Fețele tăcerii” Editura Cartea Românească, București, 1974
- ✓ „Orgolii”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1977 - carte distinsă cu Premiul Academiei Române
- ✓ „Vocile nopții”, 1980, Editura Cartea Românească, București, 1980
- ✓ „Refugii” - 1984
- ✓ „Drumul cenușii” - 1988
- ✓ „Recviem pentru nebuni și bestii”, Ed. Semne, București, 1999
- ✓ „Raport asupra singurătății” - 2009.

Augustin Buzura relevă în romanele sale prime, drama individului aflat în conflict cu sistemul comunist ce se instalase abuziv, fie acesta țăranul proprietar ne colectivizat, muncitorul, activistul, (*Fețele tăcerii*), fie intelectualul din lumea academică (*Orgolii*, *Refugii*).

În celelalte romane unii protagoniști tentează să reconstituie evenimentele controversate din trecut - cooperativizarea forțată, fenomenul partizanilor și al rezistenței armate din munții României, arestările nocturne ale indivizilor aflați în contradicție cu regimul comunist, drama intelectualului inadapdat, revolta minerilor din Valea Jiului și represiunea care i-a urmat.

Buzura a aprofundat problematica socială și umană a „obsedantelor decenii” utilizând informații culese uneori chiar de la cei implicați în evenimente, de la țăranii forțați să se collectivizeze, de la intelectualii inadaptați sistemului, de la mineri, de la muncitori din uzine, de la unii activiști, procedând ca un veritabil sociolog sau psihanalist. Din cauza spiritului său

analitic, a umorului negru prin care își filtra protagoniștii, personajele de plan secund și temele specifice vremii, AUGUSTIN BUZURA a fost considerat unul dintre cei mai realiști și mai inconfortabili romancieri pentru perioada comunistă.

<http://www.eugeniovoda.ro/ro/emisiuni/litere-si-filosofie/augustin-buzura>

<https://revistacultura.ro/si-eu-va-trebui-sa-mor-in-memori-am-augustin-buzura/>

<https://www.youtube.com/watch?v=PFbClBmX6Q>

<https://www.youtube.com/watch?v=bae7AWcbd2Q>

Material realizat de prof. Florina Goge